

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **S. C.**, zastoupeného JUDr. Marií Brožovou, advokátkou se sídlem Bolzanova 1, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 4. 2007, č.j. OAM-2560/VL-07-HA08-2004, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 23. 1. 2008, č. j. 28 Az 37/2007 – 46,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále též „stěžovatel“) brojí včasně podanou kasační stížností proti v záhlaví uvedenému rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, jímž byla zamítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 3. 4. 2007, č. j. OAM-2560/VL-07-HA08-2004. Rozhodnutím žalovaného správního orgánu nebyla stěžovateli udělena mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o azylu“).

V odůvodnění svého rozhodnutí, jímž byla zamítnuta žaloba směřující proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 3. 4. 2007, č. j. OAM-2560/VL-07-HA08-2004, dospěl krajský soud k závěru, že jakkoli nezpochybňuje dokládanou komplikovanou situaci Ahmadijů v Pakistánu, nelze považovat žalobce za Ahmadije, neboť jeho projevy v zemi původu, způsob opuštění Pakistánu, komplex znalostí o sektě (hnutí, větví) Ahmadijů a postoj po příchodu do České republiky neodpovídají znalostem a postoji vyznavače tohoto hnutí. Příběhu předneseným žalobcem, který byl jediným důkazem, ve shodě s žalovaným krajský soud neuvěřil, neboť jím poskytované informace v průběhu správního řízení se co do popisu konkrétních situací rozcházely a příběh jako celek

nepůsobil logicky a přesvědčivě. Na počátku řízení žalobce např. uvedl, že proti jeho osobě není vedeno trestní stíhání, postupně však uváděl, že je hledán a na jeho osobu byl vydán zatykač. Rovněž nepřesvědčivě působí informace popisující účast žalobce na demonstraci. Krajský soud se dále shodl s hodnocením žalovaného ve smyslu obecných a nehlubokých znalostí žalobce o Ahmadijích a rovněž žalobcův postoj při praktikování náboženství na území České republiky nepodporuje jeho tvrzení o obavách z pronásledování z důvodu náboženského přesvědčení, když v zemi původu mu bylo v projevování jeho víry bráněno. Žalobce požádal o azyl až po třech měsících pobytu na území České republiky, krajský soud považoval přednesy žalobce za účelové se snahou o legalizaci pobytu. Za zákonné označil krajský soud taktéž neudělení mezinárodní ochrany podle § 13 a § 14 zákona o azylu. I pro výrok o neudělení doplňkové ochrany podle § 14a a § 14b zákona o azylu našel krajský soud podporu ve shromážděných důkazech, v Pakistánu nemůže být nikdo stíhán z důvodu podání žádosti o azyl v zahraničí, pokud zemi opustil legálně, žalobce netvrdil a ani žalovanému a krajskému soudu není známa informace, že by země původu žádala jeho vydání pro trestný čin, za který zákon tohoto státu stanoví trest smrti a dále nebylo zjištěno, že by v zemi původu probíhal válečný konflikt.

Stěžovatel v obsáhlé kasační stížnosti argumentuje důvody obsaženými v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. a uvádí, že krajský soud nezjistil řádně skutkový stav a neprovedl všechny navrhované důkazy. Předně nebyl vyslechnut stěžovatel a nedošlo tak k odstranění údajných nejasností ve výpovědi stěžovatele a dále nebylo přihlédnuto k obsahu zpráv podávaných stěžovatelem, z nichž vyplývaly skutečnosti o diskriminaci náboženské skupiny Ahmadijů. Krajský soud neuvedl, z jakých důvodů považoval za nevěrohodné tvrzení stěžovatele o jeho pronásledování a nepřipustně požadoval důkaz, že stěžovatel je členem náboženské skupiny Ahmadijů, respektive důkaz opravdovosti jeho víry.

Krajský soud porušil zásadu rovnosti účastníků řízení, neboť se dne 16.1. 2008 radil se žalovaným před i po skončení soudního jednání.

Stěžovatel poukazuje na skutečnost, že odůvodněnost strachu z pronásledování za jeho náboženské postoje je dána objektivně obecnou a nezpochybnitelnou situací v Pakistánu ve vztahu k pronásledování Ahmadijů a poukazuje na své postoje, neboť je Ahmadijem a současně jedním ze spoluzakladatelů organizace Ahmede Peace Movement, která protestovala proti násilnostem ze strany většinových Sunnitů. Před odchodem ze země byl stěžovatel hledán policií, obviňován z šíření poplašných zpráv a z držení zbraně.

Stěžovatel podal žádost o azyl až po 78 dnech pobytu na území České republiky, protože ji nejprve nepovažoval za cílovou zemi a měl obtíže se zorientovat ve zdejších poměrech, neznal český jazyk, neměl práci.

Krajský soud dále nedostatečně zvážil důvody udělení doplňkové ochrany ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu, neboť pokud se stěžovatel vrátí do Pakistánu, v důsledku jeho ilegálního opuštění může být stíhán, stejně tak jako pro jeho činnost v organizaci Ahmede Peace Movement. Za součást kasační stížnosti považuje stěžovatel i žalobu ze dne 21. 5. 2007.

Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu a navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ode dne 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kritéria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006 č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaným pod č. 933/2006 Sb. NSS. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech udělení mezinárodní ochrany je tedy nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatel spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů.

Klíčovou otázkou v projednávané věci, tedy posouzením nevěrohodnosti tvrzení stěžovatele, zejména vzhledem k jeho rozporuplnosti, znemožňující správnímu orgánu shledat u žadatele o azyl podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu se Nejvyšší správní soud již zabýval např. v rozsudku ze dne 14. 5. 2008, č. j. 7 Azs 25/2008 -105, www.nssoud.cz, dále např. v rozsudku ze dne 18. 1. 2006, č. j. 6 Azs 386/2004-40, www.nssoud.cz. Taktéž s otázkou zásadních rozporů ve výpovědích vážících se k azylově relevantním důvodům, způsobujících nevěrohodnost výpovědi a svědčících o účelovosti tvrzení se zdejší soud vypořádal např. v rozsudku ze dne 19. 1. 2007, č. j. 4 Azs 66/2006 – 99, www.nssoud.cz.

Zdejší soud se rovněž vyslovil k situaci při nedostatku jiných důkazních prostředků k ověření žadatelova tvrzení o základních povědomostech o uváděné příslušnosti k určitému náboženství (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2004, č. j. 4 Azs 152/2004 - 36, www.nssoud.cz) i k nedoloženému tvrzení o pronásledování pro příslušnost k určité náboženské sektě (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2005, č. j. 4 Azs 409/2004 - 69, www.nssoud.cz).

K pojmu „odůvodněný strach z pronásledování“, kdy soud přezkoumává, zda ve vztahu k danému pojmu byla uplatněna zásada materiální pravdy ukládající správnímu orgánu povinnost zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, se zdejší soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 29. 10. 2003, č. j. 4 Azs 4/2003 - 68, www.nssoud.cz.

Brojí-li stěžovatel proti tomu, že skutková podstata nemá oporu ve spisech a že soud nevyhodnotil všechny důkazy, připomíná Nejvyšší správní soud, že se otázkou takto zdůvodněné kasační stížnosti již dostatečně zabýval např. ve svém rozsudku ze dne 22. 3. 2005, sp. zn. 4 As 56/2003 (www.nssoud.cz), kde uvedl: „Pokud je z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč v souladu se správním spisem soud shledal zjištění skutkového stavu žalovaným za úplné a spolehlivé, jakými úvahami se řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, a

z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatelky v žalobě, potom není důvodná námitka, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu.“ K otázce provedení důkazů, které účastník řízení navrhl viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2008, č. j. 9 Azs 15/2008 - 108, www.nssoud.cz.

Podmínky přezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu stran jeho zdůvodnění Nejvyšší správní soud hodnotil ve vícero rozhodnutích, např. v rozsudku ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaném pod č. 589/2005 Sb. NSS (tam viz i odkazy na prejudikaturu), v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaném pod č. 133/2004 Sb.

K námitce porušení zásady rovnosti účastníků řízení ve smyslu možné podjatosti soudkyně z důvodu jejího kontaktu se žalovaným při jednání dne 16. 1. 2008, podávané stěžovatelem až v kasační stížnosti ze dne 12. 3. 2008, Nejvyšší správní soud odkazuje např. na rozsudek ze dne 2. 4. 2008, č. j. 3 As 48/2007, www.nssoud.cz, kde naznal, že námitka podjatosti musí být uplatněna do jednoho týdne ode dne, kdy se účastník řízení o podjatosti dozvěděl; zjistí-li důvod podjatosti při jednání, musí ji uplatnit při tomto jednání. K později uplatněným námitkám se nepřihlíží.

Otázka legalizace pobytu stěžovatele byla předmětem řady rozhodnutí zdejšího soudu, lze odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 -81, www.nssoud.cz, dle něhož je o azyl nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového.

K námitce možného udělení tzv. doplňkové ochrany Nejvyšší správní soud poukazuje na právní závěry obsažené v jeho rozsudku ze dne 7. 8. 2007, č. j. 5 Azs 15/2007 - 79, dostupném na www.nssoud.cz.

Přenesl – li stěžovatel obsah znění žaloby do podávané kasační stížnosti, pak je postačující odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2005, č. j. 4 As 49/2004, www.nssoud.cz, kde zdejší soud vyslovil, že nelze ztotožňovat žalobní body s důvody kasační stížnosti.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na námitky obsažené v kasační stížnosti a nebyl shledán ani žádný další důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji tudíž nepřijatelnou a odmítl ji.

Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o ust. § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. června 2008

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu